

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Η προκήρυξη αυτή μοιράστηκε τον Ιούλιο του 2016 από την αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa

Κάτι ιστορίες από τα παλιά

Πρώτοι μήνες του 2011. Το ναζιστικό πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα μετρούσε κάτι βδομάδες. Η Χρυσή Αυγή και οι Αγανακτισμένοι της Πλατείας Συντάγματος ετοιμάζονταν για διπλή εκτόξευση. Ακόμη και σήμερα, είναι δύσκολο να απαντήσουμε τι μας έπιασε και κουβαληθήκαμε σε μια δημόσια συζήτηση της «κίνησης κατοίκων έκτου διαμερίσματος», δηλαδή του συριζαϊκού πράγματος που παλαιόθεν φιλοδοξούσε να γίνει Επιτροπή Κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα, μέχρι που στην τελευταία στροφή η θέση καπαρώθηκε από τους ναζιστές.

Εν πάση περιπτώσει, όταν επιτέλους βγήκαμε από το αριστερό υπόγειο στον καθαρό αέρα και τα συμπτώματα της δηλητηρίασης υποχώρησαν, μπορούσαμε να συνοψίσουμε τις προτάσεις των συριζαίων του Αγίου Παντελεήμονα για την αντιμετώπιση του πογκρόμ του Αγίου Παντελεήμονα, ως εξής:

i. Ένα κλιμάκιο των Γιατρών του Κόσμου έπρεπε να μεταβεί στην πλατεία Βικτώριας για να ελέγξει τους μετανάστες για μολυσματικές ασθένειες, ώστε ο λαός να στραβωθεί από το φως της επιστημονικής γνώσης και να πάψει να είναι ναζιστής.

ii. Ήδη ένα κλιμάκιο των Γιατρών του Κόσμου είχε ξηγηθεί παρόμοιους ελέγχους στην πλατεία Νέων Λιοσίων με πρωτοβουλία κάποιων εκ των παρόντων.

iii. Οι Γιατροί του Κόσμου καλύτερα θα ήταν να ξεκινούσαν την ίδια δουλειά από τα σύνορα της χώρας, ώστε το κακό να χτυπιέται στη ρίζα του, αλλά δεν τους άφηγε το ανίκανο και δεξιό κράτος.

Οι ιδέες που αράδιαζαν οι συριζαίοι στο υπόγειο του Αγίου Παντελεήμονα έγιναν πράξη λίαν συντόμως: τον Μάη της επόμενης χρονιάς, το ΚΕΕΛΠΝΟ, με την πολιτική πρωτοβουλία και κάλυψη του κυρίου Λοβέρδου και φυσικά – πώς αλλιώς; – με αστυνομική συνοδεία, μάζευε τις οροθετικές και τους άστεγους από τον δρόμο, τους «εξέταζε» υποχρεωτικά και τους διαπόμπευε δημοσίως. Οι συριζαίοι του βου διαμερίσματος ήταν στα δικαστήρια για να υπερασπιστούν τις συλληφθείσες γυναίκες. Βρίσαμε τον τύπο που τους οργάνωνε: «αυτά δεν κανονίζατε ούτως ή άλλως ρε σιχαμένοι;». Μας έβρισε κι αυτός: «άντε ρε ανάρχες, δεν έχετε πρόταση». Τώρα μαθαίνουμε ότι είναι βουλευτής.

Η διαφορά του τότε με το σήμερα θα πρέπει να είναι εμφανής. Παλιά, κάτι φασίστες ρουφιάνοι κυνηγοί κρατικών κονδυλίων παρακαλούσαν να αναλάβουν οι

δικοί τους «Γιατροί χωρίς Σύνορα» τις ίδιες δουλειές που τελικά αναλάμβανε το πασοκικό ΚΕΕΛΠΝΟ (προφανώς ρουφώντας από τα ίδια κρατικά λεφτάκια). Τώρα, οι ίδιοι φασίστες ρουφιάνοι έχουν γίνει κράτος. Ο έως πρότινος ριγμένος αρχηγός των Γιατρών του Κόσμου έχει αναλάβει όλους τους μετανάστες μαζί ως «υπουργός μεταναστευσης». Στο μεταξύ το ΚΕΕΛΠΝΟ τρώει πέσιμο λόγω διαφθοράς, αλλά αμύνεται λυσσαλέα.

Νομίζουμε ότι πρόκειται για πλήρη περιγραφή του είδους της «αλλαγής» που υπέστη το ελληνικό κράτος από τον Γενάρη του 2015 και μετά.

Κρατικοποίηση

Η χρεοκοπία του 2010 δεν ήταν μεμονωμένο γεγονός. Ήταν και είναι κομμάτι της καπιταλιστικής κρίσης που μαίνεται σε ολόκληρο τον πλανήτη. Οι διέξοδοι που επιλέχθηκαν από το ελληνικό κράτος μπροστά στη χρεοκοπία των τραπεζών του ήταν ριζικές: η κατάργηση του έως τότε κοινωνικού συμβολαίου, της ιδέας δηλαδή ότι οι ντόπιοι θα απολαμβάνουν στοιχειώδη ευημερία εις βάρος των μεταναστών εργατών. Και η πόλωση, η διαίρεση της κοινωνίας σε δύο κομμάτια: ένα που θα τρέφεται από κρατικά ψίχουλα και ένα που θα πεταχτεί στα σκοινιά. Το κομμάτι που πετάγεται στα σκοινιά από το 2010 και μετά, με την πτώση του βασικού μισθού και τις μυριάδες έμμεσες αυξήσεις του κόστους ζωής, αυτή τη φορά περιλαμβάνει και ντόπιους του είδους με τη μπλε ταυτότητα.

Με αυτή την έννοια, η σύνδεση μεταξύ της αστυνομίας και της «κοινωνίας των πολιτών» που πρότειναν οι Συριζαίοι του βου διαμερίσματος εκείνη τη νύχτα του 2011 ήταν πολύ πιο επίκαιρη απ' όσο καταλαβαίναμε τότε: δραματικά και επικερδώς επίκαιρη. Η κοινωνία χωρίζεται στα δυο: σε εκείνους που θα πεθαίνουν και σε εκείνους που θα προσέχουν ώστε οι υπόλοιποι να πεθαίνουν ήσυχα. Το μεγάλο εγχείρημα των καιρών μας, η μεγάλη ευκαιρία για τους απανταχού βοσκούς, βρίσκεται ακριβώς σε αυτή τη διαίρεση. Να κοιτάξεις ότι οι υπόλοιποι θα πεθαίνουν ήσυχοι δεν είναι μια δουλειά σκέτα αστυνομική, όπου όποιος κουνηθεί θα θαφτεί. Το αστυνομικό κομμάτι υπάρχει απαραίτητα για όταν όλα τα άλλα αποτύχουν, αλλά η δουλειά στο σύνολό της διαθέτει και σημαντικά τμήματα εκείνου του είδους που παλιότερα αποκαλούνταν «πρόνοια». Πράγματι, οι δουλειές αυτού του είδους πολλαπλασιάζονται: η απάλυνση της δυσ-

ρέσκειας με τα λόγια, η καταγραφή και η κατηγοριοποίηση, η επιστημονική δικαιολόγηση του θανάτου, όχι ως πολιτικής επιλογής, αλλά ως φυσικού φαινομένου. Είναι αυτή η δουλειά, αστυνομική και ταυτόχρονα «προνοιακή», που αποτελεί το σημερινό τελευταίο καταφύγιο εκείνου του τμήματος των αδιάστατων αυτής της χώρας που ακόμη δεν φοράει στολή.

Η πρόσφατη απόδειξη του γεγονότος ότι οι αδιάστατοι μπορούν μια χαρά να δηλώνουν και αριστεροί δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει. Αν είναι γεγονός ότι η σύνδεση μεταξύ της αστυνομίας και της πρόνοιας γίνεται όλο και πιο επίκαιρη από το 2010 και μετά, είναι εξίσου γεγονός ότι οι προνοιακές δουλειές στο πλευρό του κράτους είναι από παλιά ειδικότητα της «αριστεράς».

Η πρώτη μεγάλη συνεισφορά της αριστεράς της χώρας στο ελληνικό κράτος ήταν η προσωρινή σωτηρία του ελληνικού πολιτικού συστήματος από τη γενική απαξίωση. Η δεύτερη μεγάλη συνεισφορά ήταν η διαχείριση της δικής μας απαξίωσης μέσα από τη διαδοχή αλλεπάλληλων «καταστάσεων έκτακτης ανάγκης» από το «ταξικό όχι» μέχρι το «προσφυγικό πρόβλημα». Η τρίτη μεγάλη συνεισφορά ήταν η τεχνογνωσία της «πρόνοιας» και των μκο. Αυτή τη στιγμή η σταθερότητα της ελληνικής κοινωνίας συντηρείται με τεχνητή αναπνοή μέσω ρών κρατικού χρήματος. Ένα κομμάτι αυτού του χρήματος διοχετεύεται μέσω των συντάξεων. Ένα άλλο κομμάτι αυτού του χρήματος διοχετεύεται μέσω «Μη» Κυβερνητικών Οργανώσεων που έχουν αναλάβει έργα όπως η καταλογογράφηση, ο διαχωρισμός, ο εγκλεισμός, οι ιατρικές εξετάσεις και οι μεταφράσεις· γενικά: από τη μια την εξημέρωση των «προσφύγων» και από την άλλη την αστυνομική τους διαχείριση.

Οι αμοιβές για το τελευταίο «μεγάλο έργο» που ανέλαβε το ελληνικό κράτος, δηλαδή για τη δημιουργία του παράνομου μετανάστη εργάτη, διανέμονται στην ελληνική κοινωνία μέσω των μκο. Είναι παραπόταμοι και ρυάκια χρήματος που φτάνουν μέχρι τον τελευταίο «άνεργο πτυχιούχο». Ταυτόχρονα είναι ροές χρήματος που κρατικοποιούν όλο και μεγαλύτερο τμήμα της συνολικής κοινωνικής εργασίας. Με τον απλό γνωστό τρόπο:

όποιος πληρώνεται με κρατικό χρήμα πρέπει να κάνει ό,τι του λέει το κράτος, ακόμη και αν ο ίδιος νομίζει ότι είναι «εθελοντής».

Μια κοινωνία – στρατόπεδο συγκέντρωσης

Οι συμπολίτες μας – μικροεπιχειρηματίες, άνθρωποι με ιδέες, άνεργοι πτυχιούχοι και πάνω απ' όλα αριστεροί – που τρέφονται από κρατικό χρήμα παριστάνοντας ότι «βοηθάνε», δεν είναι απλά άνθρωποι που πιάνονται από τα μαλλιά τους για να σωθούν από πνιγμό. Αποτελούν ταυτόχρονα και την υλική έκφραση μιας γενικής κοινωνικής διαδικασίας: της διάχυσης των κρατικών εντολών όλο και βαθύτερα στο εσωτερικό του κοινωνικού σώματος. Στα χρόνια που ακολουθούν, τα «μεγάλα έργα» του είδους «υποδοχή των προσφύγων» (γενικότερα: η αστυνομική και πολιτική διαχείριση του κοινωνικού πάτου) θα παίζουν τον ίδιο ρόλο με τα πάλαι ποτέ ολυμπιακά έργα: η τελευταία δυνατότητα αμοιβόμενης παραγωγικής εργασίας. Ταυτόχρονα όμως, θα επιτελούν και πολιτικό ρόλο: από την μια την – κατά το δυνατόν «ομαλή» – πόλωση μεταξύ εκείνων που πεθαίνουν και εκείνων που οφελούνται από τη διαχείριση του θανάτου. Από την άλλη τη διάχυση των κρατικών εντολών και τον πολιτικό έλεγχο του συνόλου της κοινωνικής εργασίας.

Με άλλα λόγια: πολλοί από αυτούς που διαβάζουν και που έγραψαν αυτή την προκήρυξη, θα βρεθούν να δέχονται «βοήθεια». Θα τους «βοηθούν» και θα τους μελετούν ΜΚΟ, αριστεροί και άνεργοι κοινωνικοί επιστήμονες. Η κοινωνική διάταξη μέσω της οποίας αυτού του είδους η «βοήθεια» θα παρέχεται είναι ήδη παρούσα δίπλα μας. Στις ροές του κρατικού χρήματος που ποτίζουν αυτή την κοινωνία. Που συστρατεύουν όλο και περισσότερους σε μεγάλα κρατικά έργα το πλήρες εύρος των οποίων τους διαφεύγει. Που την μετατρέπουν όλο και περισσότερο σε ένα μεγάλο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Αυτή η κοινωνία – στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι αυτή τη στιγμή δίπλα μας. Και αν παραμένει ανεπαίσθητη, είναι γιατί δεν έχουμε μάθει να κοιτάζουμε με τον σωστό τρόπο.

Η αντιμετώπισή της πρέπει να είναι ανάλογη με το εύρος, το βάθος και την επικινδυνότητα των σχεδίων της.

Οι autonome antifa που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa** ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

